

MARIA PONS TREURE LA POLS

Cartes escrites a mà

ENS TROBEM, amb les amigues, darrere dels vidres d'una de les cafeteries de la plaça Ricard Viñes a Lleida. Al carrer, la boira dona un aire malenconiós a l'ambient. Dins del local, ens aixopluga l'escalfor. L'aire està impregnat d'una agradable olor de cafè.

La Júlia enceta la conversa: "He llegit que escriure a mà és un bon exercici per al cervell. Diuen que facilita, entre altres coses, la comprensió i el record." La Mercè continua amb el mateix tema: "És una llàstima que la pràctica d'enviar cartes i postals escrits a mà s'hagi perdut. Era bonic rebre correus físics" "Això! Talar arbres per malbaratar paper també devia ser molt bonic", replica la Tresa. "Deixa't estar de punyetes. Rebre correu físic no té preu", interromp la Roser, "anys enrere, en aquestes dates ja tenia a punt la llibreta amb les adreces d'amics i parents a qui felicitar les festes. Enviar i rebre postals era tot un ritual. Ara tot és virtual. Ja no veus com es dibuixen les lletres davant teu, tan sols prems tecles. Aquesta facilitat i immediatesa treu valor emocional als escrits, els despersonalitza i a sobre amb la mateixa facilitat amb què s'han escrit també s'eliminen. Jo encara guardo totes les postals físiques rebudes, mentre que de virtual no en tinc ni una".

"Jo penso com la Roser", diu la Rosa, «les cartes que em va enviar l'Antoni, mentre va fer la carrera a Barcelona, les tinc embolicades amb paper de seda. Durant tots els nostres anys de matrimoni, ja en són uns quants de molt llargs, hem tingut temporades de tot. Des de períodes d'amor rabiós a altres on ha imperat la indiferència més absoluta. Cada cop que l'amor ha minvat he desembolicat les cartes amb cura, he olorat el paper envellit pel temps, he resseguit la seva escriptura amb el dit, com si així pogués impregnar-me del seu contingut i després les he llegides totes. Cada cop que ho he fet he sentit com el cor em batejava més fort, l'aleteig de les ales de les papallones es feia més evident en el meu estómac i el meu cervell em deia: "Com m'estimava!" I, aleshores, tot canvia. Ja és ben curiós que el fet de recordar bells records pugui foragitar allò que ens angunieja».

La resta, les que no tenim ni postals ni cartes, en l'esguard hi amaguem enveja, deixem anar un sospir i canviem de tema.

"Enviar i rebre postals era tot un ritual. Ara tot és virtual. Ja no veus com es dibuixen les lletres davant teu"
